

Γ'.

Ταξίδι.

Γιούλιο μῆνα, στὶς τριάντα σωστά, μέρα Παρασκευή, ἡ ὥρα ξήμισυ τὸ βράδυ, — ἀφοῦ ἀποχαιρετήσαμε τὴ γιανουῖλα καὶ κλειδώσαμε τὸ σπίτι, — μὲ τὰ σεντούκια καὶ μὲ τὰ σακκιά σηκωθήκαμε νὰ πᾶμε στὸ σταθμό, γιὰ νὰ πάρουμε τὸ σιδηρόδρομο. Εἶχαμε καλὸ ἀμάξι, μὰ ἔβρεχε φοβερά.

Ἄμα φτάξαμε, δώσαμε τὰ μπαούλα στὰ φορτώματα, μᾶς ἔδωσαν τὴν ἀπόδειξη καὶ τὴν ἔβαλα στὴν τζέπη μου, γιὰ νὰ μὴν τὴ χάσω. Τότες εἶναι ποῦ μπήκαμε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ σταθμοῦ. Πήραμε ἓνα ζουμί, φάγαμε δύο μπιριζόλες, μισὸ πουλί, τρεῖς ρόγες σταφύλι, μᾶς ἔφεραν καφέ, πλερώσαμε ὀχτῶ φράγκα καὶ τριάντα πέντε λεφτά. Εἶταν καὶ πέντε σολδιὰ παραπάνω γιὰ τὸ γκαρσόνι.

Ἀνεβήκαμε στὸ βαγόνι στὶς ἑπτὰ καὶ δέκα. Στὶς ἑπτὰ καὶ τέταρτο σωστά κούνησε τὸ τραῖνο. Κάμαμε ταξίδι μοναδικό· δὲν ἔσπασε ρόδα, δὲ χάλασε ἀμάξι, ἄλλο τραῖνο δὲν ἀπαντήσαμε νὰ μᾶς πλακώση — καὶ δὲ μᾶς σκότωσε κανεὶς. Τὸ σάββατο πρῶι, στὶς δέκα καὶ δωδεκάμισυ, φτάξαμε στὴ Μαρσίλια.

Κάμαμε στοῦ θειοῦ μου πρόγεμα λαμπρό· εἶχαμε πολὺ καλὴ ὄρεξη κι ὄχι λίγη δίψα. Κάτσαμε, φάγαμε, γελάσαμε κ' ἔτσι ἦρθε πιά κι ὥρα νὰ μπαρκαριστοῦμε.

Στις τρεις, ανέβηκα στο βαπόρι με τὴ γυναῖκα μου. Φύγαμε στις πέντε. Στὸ ταξίδι, κάμαμε κάμποσες γνωριμιές ἢ συντροφιά καλή, οἱ κυρίες νόστιμες κι ὥσπου νὰ φτάξουμε στὴν Πόλη, περνοῦσε μὲ τις κουβέντες ὁ καιρός.

Νὰ μὴν ξεχάσω νὰ τὸ πῶ κι ἀφτό! στὸ σιδηρόδρομο, στὴ Μαρσείλια, τοῦ θειοῦ μου, στὸ βαπόρι, μῆτε ψύλλους εἶδαμε μῆτε μισὸ κουνούπι. « **Σιέντ** » εἶταν τῶνομα τοῦ βαποριοῦ.

